

ਚਾਰ ਬਜਰ ਕੁਰਹਿਤਾਂ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ/ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਿਖ (ਖ਼ਾਲਸਾ) ਨਹੀਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦੇ, ਪਤਿਤ ਕਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:

੧. **ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ** - ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿਸੇ ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਕਟਣਾ, ਪਲੱਕ ਕਰਨਾ, ਅਗ ਨਾਲ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗਰਮ ਕਰ ਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹਟਾਉਣਾ, ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੰਗਣਾ, ਸਿਧੇ straightening ਜਾਂ ਘੁੰਗਰਾਲੇ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ curling, ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਖੁਲੇ ਰਖਣਾ, threading, waxing, manicure, pedicure ਆਦਿ।

੨. **ਕੁਠਾ ਖਾਣਾ** - ਕੁਠਾ ਫ਼ਾਰਸੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਨਵਰ' ਜਾਂ 'Killed animal'. ਇਹ 'ਕੁਹਣ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਮਾਰਨਾ। ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ 'ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਜਾਨ ਲੈਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਯਾ' ਜਾਂ 'ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿਬਹਿ ਕਰਨਾ' ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਲ ਪੰਕਤੀ ਲਿਖੀ ਹੈ '**ਜੀਆਂ ਕੁਹਤ ਨ ਸੰਗੈ ਪਰਾਣੀ**.' ਪਹਿਲੀ ਗਲ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾਂ, ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਰਹਿਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ, ਦਿਤੀ ਪੰਕਤੀ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੂਰੀ ਪੰਕਤੀ ਪੰਜਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇੰਦ ਹੈ '**ਬੇਦੁ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ॥ ਜੀਆਂ ਕੁਹਤ ਨ ਸੰਗੈ ਪਰਾਣੀ॥**' ਬੇਦ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ਹਨ। ਜੇ 'ਕੁਹਣ' ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮਾਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਿੰਦੂਆਂ ਲਈ ਕਿਉਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ? ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਦੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਅਖੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖ ਦਿਤੇ। ਕੋਸ਼ਕਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਕੁ ਪ੍ਰਚਲਤ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਛੇ ਜਾ ਕੇ ਅਰਥ ਕਰਨੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ, ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਘਾਣ, ਕਤਲ ਕਰਣ ਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਵੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕੀਤੀ ਹੈ '**ਕਾਦੀ ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਮਲੁ ਖਾਇ॥ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਨਾਵੈ ਜੀਆ ਘਾਇ॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਣੈ ਅੰਧੁ॥ ਤੀਨੇ ਓਜਾੜੇ ਕਾ ਬੰਧੁ॥**', ਭਾਵ, ਕਾਜ਼ੀ ਨਿਆਂ ਕਰਣ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕੇ ਗੰਦ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਆਂ ਦਾ ਸੰਘਾਰ, ਕਤਲ ਕਰ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸੁਚਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋਗੀ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਇੰਝ ਇਹ ਤਿੰਨੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਕੀਤੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੰਝ ਸੁਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।

ਫਿਰ ਕਤਲ ਤਾਂ ਕਤਲ ਹੈ, ਢੰਗ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ। ਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਗ਼ੈਰ-ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਕਤਲ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ? ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਰਕ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਅਜਿਹੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ?

੩. **ਤੰਬਾਕੂ ਆਦਿ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਨ** - ਅਜ ਸਿਰਫ਼ ਤੰਬਾਕੂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਹੀ ਕੁਰਹਿਤ ਮੰਨਿਆਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਦ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਰਾਬ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰ ਵਰਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਾਬ ਭਾਵੇਂ ਗੰਗਾ ਜਲ ਦੀ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਣੀ ਹੋਵੇ, ਸੰਤ ਜਨ ਉਸਦਾ ਸੇਵਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ - 'ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁਨੀ ਰੇ ਸੰਤ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੰ॥' ਭੰਗ, ਮਛੀ ਆਦਿ ਮਾਸ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਬਾਰੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦਾ ਫੁਰਮਾਣ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ - 'ਕਬੀਰ ਭਾਂਗ ਮਾਛੁਲੀ ਸੁਰਾ ਪਾਨਿ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਖਾਂਹਿ॥ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੈ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਂਹਿ॥' ਭਾਂਗ ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੱਲੀ ਭੰਗ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਮਾਦਕ ਪਦਾਰਥ ਹਨ। ਮਛੀ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਸ ਵਲ ਹੈ।

੪. **ਪਰ ਇਸਤਰੀ/ਪਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਗਮਨ** - ਹਰ ਧਰਮ ਵਿਚ ਪਰਾਈ ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਸੰਬੰਧ ਰਖਣੇ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਕ ਜੰਗ ਵਿਚ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਹਮਲਾਵਰ ਰੰਘੜਾਂ ਦੀ ਇਕ ਕੁੜੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਗੇ ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨਰਾਜ਼ ਹੋਏ। ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਸਿਖ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਸਖ਼ਤ ਤਾੜਨਾ

ਕੀਤੀ। ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਤੁਰਕ ਫੌਜਾਂ ਹਥ ਆਈਆਂ ਹਿੰਦੂਆਣੀਆਂ ਨੂੰ ਭੋਗਦੇ ਹਨ। ਸਿਖ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਿਉਂ ਵਰਜਦੀ ਹੈ ! ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੰਥ ਨੂੰ ਢਹਿੰਦੀ ਕਲਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਵਲ ਲਿਜਾਣਾ ਹੈ - 'ਪੁਨਿ ਸਿੰਘਨਿ ਬੂਝੇ ਗੁਨਖਾਨੀ। ਬ੍ਰਿੰਦ ਤੁਰਕ ਭੋਗੈ ਹਿੰਦਵਾਨੀ। ਸਿਖ ਬਦਲਾ ਲੇ ਭਲਾ ਜਨਾਏ। ਕਯੈ ਗੁਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਰਜ ਹਟਾਏ।੧੮। ਸੁਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੇ ਤਿਸ ਬੇਰੇ। ਹਮ ਲੇ ਜਾਨੇ ਪੰਥ ਉਚੇਰੇ। ਨਹਿ ਅਧੋਗਤਿ ਬਿਖੈ ਪੁਚਾਵੈ। ਯਾਂ ਤੇ ਕਲਮਲ ਕਰਨ ਹਟਾਵੈ।੧੯।', ਗੁਰਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰੰਥ।

Then the Singhs comprehended the character of the Khans. Turks hordes were ravishing Indian women. If the Sikhs took revenge [by raping in retaliation] it should be recognised as good. Why does the Guru's instruction (note: ਗੁਰ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ implies a written code of conduct i.e. a rahitnama) prevent them [from doing this]? (18)

Listen to what the Guru said on this matter:

I have recognised this [Khalsa] panth as an exalted one. Without base degradation assimilated within. That is why I prevent you from committing [such] sins. ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਚੌਥੀ ਬਜਰ ਕੁਰਹਿਤ 'ਮੁਸਲੀ ਜੁਧ' ਭਾਵ, 'ਤੁਰਕਣੀ ਜਾਂ ਮੁਸਲਮਾਣੀ ਦਾ ਸੰਗ' ਕਰਾਰ ਦਿਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਅਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹ 'ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ/ਪਰ ਪੁਰੁਸ਼ ਸੰਗ' ਬਣਦੀ ਹੈ।

ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰੀ, ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਖ਼ਾਲਸਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੋਂ ਭੁਲ ਬਖ਼ਸ਼ਵਾ ਕੇ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(ਨੋਟ: ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪਰ ਸਿਮਰਣ ਨਾ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁਖ ਸਿਖ ਨਹੀਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦਾ। ਸਿਖ ਅਖਵਾਉਣ ਲਈ ਨਾਮ ਸਿਮਰਣ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ - 'ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਜੋ ਸਿਖੁ ਅਖਾਏ ਸੁ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ।।')